

[Morten Lange.]

kun har ét anlæg af den i lovgivningen omtalte type, har skabt en lovgivning, som også fremover vil virke nogenlunde moderne.

Jeg vil i lighed med de øvrige ordførere begynde at gøre vrøvl over lovforslagets titel. Den er efter min opfattelse hverken særlig vejledende eller særlig rigtig. Det vil være bedre folkeligt sprog at sige atomanlæg, og hvis vi skal opretholde den knudrede titel, som den højtærede minister har ladet lovforslaget udstyre med, bør det, så vidt jeg kan se, hedde nukleære anlæg og ikke nukleare, som er en elendig anglicisme og ikke svarer til, hvad man plejer at bruge her i landet, hvor vi f. eks. har „sanitære“ og „sekundære“ fænomener. Men så meget kan vi vel i alt fald få rettet, og jeg vil helst have rettet titlen helt, så at vi — vel for øvrigt i strid med fysikkens love — taler om atomanlæg. Men det er naturligvis en biting, selve kernen i sagen — nucleus — er selve lovens paragraffer, og dem skal jeg ikke komme med særlig mange kommentarer til på stedet.

Jeg mener, at det væsentlige i denne lovgivning, det, som virkelig præger den, er § 4, som åbner sluserne for privat atomdrift. Jeg er fuldstændig enig med den ærede ordfører for venstre i, at her er et problem, hvorom loven taler med en tunge, som ikke er særlig skarp; jeg er derimod uenig med det ærede medlem i den konklusion, at det skulle afsvækkes derhen, at der ikke skulle være tale om koncession. Jeg mener, at her er et område, hvor koncessioneret drift i udpræget grad må være på sin plads — det er ganske logisk. Det er staten, der foreløbig har båret de meget store investeringsbyrder, som har ført til, at noget sådant overhovedet findes på dansk område, og jeg synes, det er rimeligt, at her bliver tale om koncessioneret virksomhed, hvis man da ikke skulle opretholde et egentligt statsmonopol, hvad der var meget der talte for. Om mindre end koncession føler jeg ikke trang til at gå på kompromis — men det

er naturligvis ikke det, som er hovedsigtet med dette lovforslag.

Hvad angår de øvrige punkter i lovforslaget, vil der selvfølgelig rejse sig en hel del tvivlsspørgsmål, som egner sig til udvalgsbehandling mere end til forhandling her. Jeg vil dog gerne spørge den højtærede minister, om det ikke ville være naturligt, at også fabriktilsynet foruden de i § 7 anførte myndigheder fik hjemmel til at kigge på forskellige ting i forbindelse med anlægget. Jeg har en fornemmelse af, at det vil være rimeligt; selvfølgelig kan sundhedsstyrelsen og atomenergikommissionen også gøre nytte, men jeg spørger bare for fuldstændighedens skyld.

Vi er fuldstændig klar over, at spørgsmålet om forældelsen kommer til at spille en ganske afgørende rolle i erstatningsspørgsmålet. Der er allerede i kommissionens omhyggelige betænkning nævnt nogle af de skader, f. eks. skade på øjnene, som først kan konstateres meget sent, og det er derfor sikkert udmærket, at man har lavet denne indviklede todelte — eller det bliver endda tredelte — forældelsesparagraf. Og så har man endda ikke taget stilling til det allervanskeligste, nemlig spørgsmålet om genetiske skader, som eventuelt kommer til konstatering endnu senere; de er nederdrægtig svære at lovgive om, og jeg nævner det bare, fordi her er et af de forhold, som kan gøre en meget sen konstatering til en nærliggende mulighed.

Jeg skal ikke fordybe mig nærmere i disse juridiske afsnit af lovforslaget, som mere sigter på erstatningsret og -pligt. De ser for mig ud til at være rimeligt formuleret. Jeg vil dog blot tilføje så meget, at jeg synes, det må være rimeligt i hvert fald til en begyndelse mere at sigte mod en deponeringsordning end mod en forsikringsordning. Jeg har mistanke om, at forsikringselskaberne, der i forvejen ikke lever af luft, meget nemt kunne tænkes at sætte relativt høje tariffer på det overordentlig uafgrænsede ansvar op til 70 mill. kr. Mon ikke en deponeringsordning ville gøre udgifterne